

Horváth György László (1955–2017)

Tisztelt Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Közösség! Tisztelt Vas megyei Erdészek!

Megrendülten búcsúzunk a Vas megyei erdészek nevében *Horváth György* munkatársunktól, a

Szombathelyi Erdészeti Zrt. kereskedelmi csoportvezetőjétől.

Életének 62. évében, aktív pályafutásának befejezéséhez közeledve váratlanul távozott közülünk.

Gyuri barátunk az Őrség szívében, Szalafőn született 1955. október 22-én, erdészcsaládban. Édesapja, Horváth István kerületvezető erdészként szolgált az Őrségben, majd később a Vasvári Erdészet pecőli kerületében. Édesanyja háztartásbeli volt. Bátyja, István szintén az erdőgazdaság dolgozója volt, nemrég ment nyugdíjba mint az egyik legjobb gépkezelő.

Általános iskolába Szalafőn, majd Nagykovácsiba járt. Alapfokú tanulmányainak befejezése után a Körmenyi Kölcsey Ferenc Gimnáziumba jelentkezett. Az érettségit követően a Szombathelyi Erdőgazdaság Vasvári Erdészetnél kezdett hosszútávúként dolgozni, ahonnan jelentkezett a Szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola levelező tagozatára.

Az erdésztechnikusi minősítését 1977. júniusában kapta kézhez, ezután a Kőszegi Erdészetnél folytatta munkáját. Előbb beosztott erdész, majd erdész munkakörbe került, 1979 májusától pedig termelési előadó, később fahasználati előadó lett az Erdőgazdaság központjában.

Feladatai hamar felfigyeltek tehetségére, jó gyakorlati érzékére, így diszpécsernek, áruforgalmi irányítónak nevezték ki a Társaság központjába, mely munkakört 1982 februárjától 1990 júniusáig töltötte be. Az ő feladata volt az Erdőgazdaság belföldi faanyagforgalmának koordinálása, az értékesítés megszervezése, a vevőkkel történő kapcsolattartás. Munkáját később kereskedelmi előadóként, majd az önállóvá vált Szombathelyi Erdészeti Rt. kereskedelmi vezetőjeként, később kereskedelmi csoportvezetőjeként látta el mindenki megelégedésére.

Munkája során folyamatosan képezte magát előbb szállítmányozási és szállításszervezési, majd a későbbiekben kereskedelmi-üzletkötői területen. Az évtizedek során rendkívüli gyakorlati tapasztalatra tett szert az erdei faválasztékok ismeretében, osztályozásában, különös tekintettel a fűrészipari termékekre.

A hazai és a minőségi tölgyrönk, a bükkrönk, a fenyőrönk jellemzőit, külső és belső minőségi ismérveit rajta kívül nem ismerte senki olyan jól az erdőgazdaságnál, nem beszélve legendás területismeretéről. A Vas megyei állami erdők szinte minden szegletét ismerte, az utakat, a nyiladékokat, a rakodókat, amihez rendkívül éles memóriával áldotta meg a sors.

Szinte a fejében tartotta az erdészetek aktuális faanyagkészletét. Tapasztalatait szívesen osztotta meg másokkal is, az erdészek, főerdészek, műszaki vezetők többsége tőle vagy vele konzultálva szerezte meg az erdei választékokra vonatkozó gyakorlati ismereteit. Jó csapaterember volt, gyors helyzetfelismerés és jó szervezőképesség jellemezte; a kereskedelmi partnerekkel mindig megtalálta a megfelelő hangot a sikeres együttműködés érdekében.

Munkatársaival szemben udvarias és segítőkész volt, és minden hozzá tartozó ügyben igyekezett a legjobb tudása szerint eljárni.

1984-ben kiváló dolgozói kitüntetéssel, majd 2015-ben – munkatársai javaslatára – Ezüst Erdészcsillag elismerésben részesült.

Aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesület Szombathelyi Helyi Csoportjának, és szerepet vállalt lakóhelye, Csemepeszkopács közösségi munkájában is: önkormányzati képviselő volt a képviselő-testületben.

Közvetlen, barátságos természete révén nagyon könnyen megtalálta a közös hangot az erdőben dolgozó erdészekkel, munkásokkal is.

Kiegyensúlyozott életét, munkáját nagyban segítette szeretett felesége és két gyermeke, Adrienn és Gyuri, akik közül fia mint hivatásos vadász vitte tovább édesapja erdőszeretét.

Családjának talán ezeket a szavakat mondaná most: *Búcsúzom Tőled szeretett feleségem, Margit, és tőletek, gyermekeim, akikre olyan büszke voltam.*

Horváth György barátunk bár várta már a nyugdíjas éveket, egy pillanatra sem tudott elszakadni az erdőtől, az erdei munkától. Élete utolsó napját is szeretett erdeiben és a munkahelyén töltötte.

Életművére, az erdő iránt megnyilvánuló mélyszéles alázat és szeretet, munkájára a precizitás, életfelfogására a határozottság volt a jellemző. Példaképpül szolgálhat a ma felnövő erdész generáció számára.

Kedves Gyuri barátunk! *Áprily Lajos Szeret az erdő* című versével búcsúzunk tőled

mi, a munkatársaid, barátaid! „*Engem az erdő véd s szeret, utaimon erdők kísérték: bükkök, gyertyánok, égerék, tölgyek. Fenyők is. Égig értek.*” Emléked szívünkben tovább él! Nyugodj békében! Isten Veled!

Bakó Csaba

Csóka Imre (1935–2017)

Sopron megyében, Agyagosszergényben született, az általános iskolát itt végezte. Két évet a Kertészeti technikumba járt Fertődön, majd különbözettel átment a Soproni Erdészeti Technikumba, ahol

1955-ben érettségizett és szerzett erdésztechnikusi képesítést.

Gyakornoki szolgálatát a Kisalföldi Erdőgazdaság Délhansági Erdészeténél kezdte, majd katonai szolgálatát teljesítette, és utána is ide tért vissza. 1960-ban nevezték ki a lakhelyéhez, Agyagosszergényhez legközelebbi Endréd-Gálic kerületbe, a Rábaközi Erdészethez kerületvezető erdésznek, itt szolgált 35 évig, nyugdíjazásáig.

Kerékpárral közlekedett, egész nap a kerületben tartózkodott. Melegedőjét a mai napig Imre-laknak, Csóka-kunyhónak hívjuk, itt élte le szakmai életét mint a gálici remete. A kerület erdőművelési, fahasználati munkáit nagy szakértelemmel, jó felkészültséggel irányította, minden munkára megbízható, kipróbált dolgozói voltak, akikkel kölcsönösen megbecsülték, segítettek egymást. Munkatársai is mindig számíthattak tanácsaira, hosszú évtizedes megfigyeléseire, tapasztalataira főnökei is mindig támaszkodhattak.

A cseri talajokon való gazdálkodás mindig nagy hozzáértést, türelmet igényelt, a tavaszi nedvességtöbblet után száraz nyáron szinte betonná keményedett a kavicsos vázlat, így ha valaki májusban büszkélkedett a tavaszi erdősitések sikerével, Imre bácsi csak csöndesen megjegyezte az értekezleten: „*Majd az águsztus megmutatja!*”

Munkáját nem kísérték zajos elismerések. Csendben, megbízhatóan tette a dolgát, mint „hív szolga” egy életen át. A nyugdíjazását megelőző évtizedben hatalmas erdőművelési feladatokat végzett el sikeresen, mintegy 300 ha erőfelújítás pótló telepítés makkvetéssel történő megvalósítása fűződik a nevéhez.

Kiváló, hozzáértő gyümölcskertész volt, oltásai, szemzései, megbecsült fajtái kivívták barátai, ismerősei elismerését. Nyugdíjasként is csöndben, megértésben, békességben élték napjaikat nejelek és nagybik fiával, míg a hirtelen jött betegségek egy éven belül minkettejüket el nem szlították mellőle.

Csóka Imre 82 évesen eltávozott kollégáinktól 2017. február 6-án az agyagosszergényi temetőben, rokonai, ismerősei, kollégái népes gyülekezetében vettünk végső búcsút. Isten nyugosztalja békességben!

Kóródi Sándor